

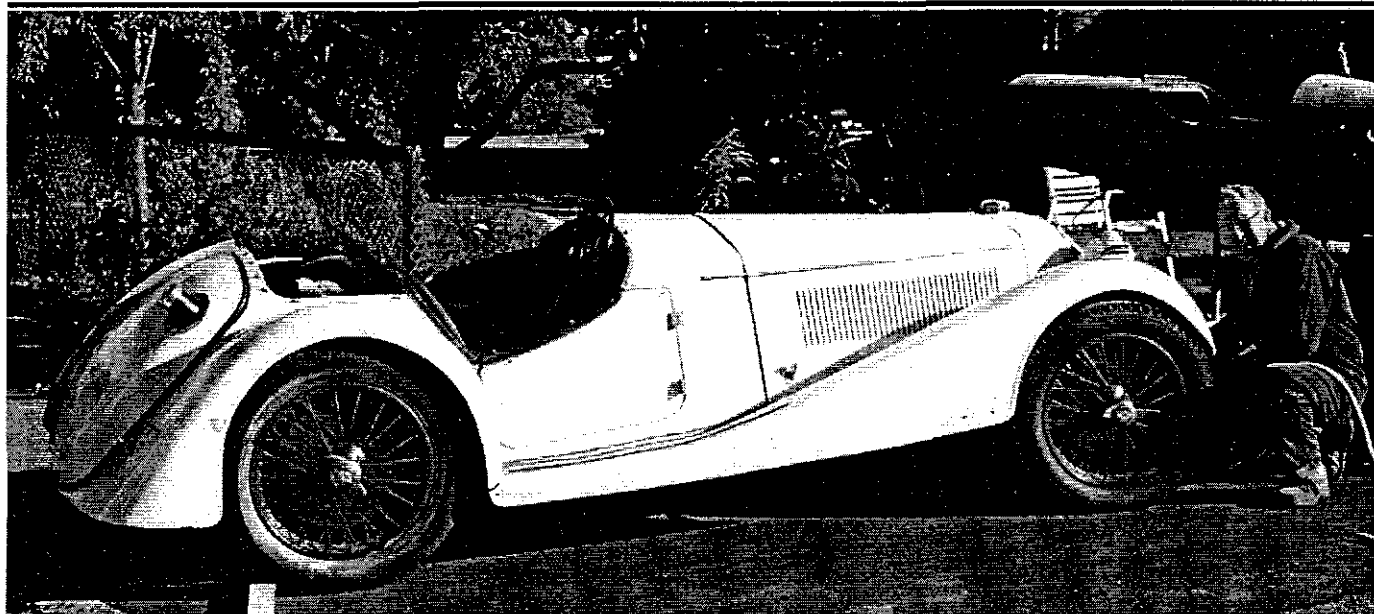

RILEYBLADET

Nummer 4, 2000

Organ för Svenska Rileyregistret

Årgång 22

All glädje utan Sprite är konstlad glädje

Jag vet inte när jag först blev förälskad i den. Kanske var det en mer mogen kärlek den här gången. Inte lika häftig som min första Thruxton, inte lika vackert exponerad, estetiskt utformad teknik, inte samma härliga blandning av galenskap och genialiskt enkla lösningar som i mina Morgan 3-W och inte deras råa kraft – men kanske en harmonisk helhet som vinner i längden.

Ändå började det tidigt. Redan i mitten av femtiotalet såg jag motorkonstruktionen i Stora Bilboken, men insåg som liten pojke inte hur genialt enkel och effektiv den var. XK-motorn såg ju mer spännande ut och ERA kände jag ännu inte till. Riley var vackra bilar men jag såg aldrig någon sportvagn. Mina äldre vänner skaffade T-Fordar, Cadillac 1906, Packard och dylikt så jag upplevde några förlorade år i amerikanska bilar innan jag riktigt insåg vad som gällde.

På en folkparksturné med en T-Ford 1914 besökte jag sommaren 1966 Västervik och träffade Hansi Schwartz och Johan Karlberg i Hootenanny Singers. Hansi har ju BMW 328 men Johan berättade om något i min smak ännu mer

spännande. En Riley Sprite han nyligen tagit hem. Tyvärr hann jag inte se någon av dem.

Jag har ibland funderat på vad som hände Rileyn, jag glömde ägarens namn och blev framför allt upptagen av så mycket annat, barn, husbyggen, båtrenoveringar, 2- och 3-hjulingar osv. Det här med en 4-hjulig engelsk 30-talssportvagn fanns med i drömmarna, men det var aldrig något spännande som dök upp när det stämde för övrigt. Men sedan såg jag en MPH i verkligheten på Silverstone och den fantastiska dominansen av snabba Rileys i backtävlingen i Loton Park – som jag varmt rekommenderar. Då väcktes känslorna rejält igen.

Nu kom min "lekkamrat" Nisse på Öland till hjälp. Han var ute efter en Jaguar XK (har redan en mycket trevlig – faktiskt – BMW 315/1 roadster) och hade hört att Johan Karlbergs hustru hade kvar deras Jaguar XK150 Drophead. När Nisse ringde dit ville hon inte sälja den och inte heller den Riley som kom på tal. Men i september hade hon ändrat sig, en representant kontaktade min vän och jag blev naturligtvis väl-

digt nyfiken. Vad var det för en bil? Var det den jag hört talas om 1966 och ofta funderat på?

Vi åkte upp till Vimmerby så snart vi kunde och där stod den efter 35 års Törnrosasöm! Lite sliten men hel i karossen – och vilka linjer. Stora härliga ekerhjul och en fantastisk instrumentering. I huvudsak orenoverad men tyvärr lite amatörmässigt "fixad" med. Det mesta fanns dock där och den hade stått inomhus. Motorn gick inte runt och en del spräckta gjutningar var inget som kunde hindra mig nu. Men vad skulle priset bli? Min möjlighet var begränsad, så trots en mycket bra diskussion för att fastställa rätt nivå var det några mycket nervösa veckor.

Så blev jag äntligen ägare till en högklassig engelsk sportvagn, en Riley Sprite 1937 med ursprungsregistrering DYH443. Jag skulle till England veckan efter och hade kontaktat Registren i både Sverige och England. Jag blev hembjuden till Håkan i Västerås och Rune i Strömsholm där jag lärde mig mycket. Rune är ju ägare till den andra kända Spriten i Sverige.